

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΑΛΕΒΥ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΜΙΑΣ ΝΥΧΤΑΣ...

Το βράδυ της 1ης Φεβρουαρίου 1794, του δευτέρου έτους της Δημοκρατίας, η δεσποινίς Νανίνα ντε Σενιέλ, η οποία, παρ' όλη την τρομοκρατία, έξακολουθούσε να μένη στη Γαλλία ανέθηκε νωρίς στην κρεββατοκάμαρά της.

Την εποχή εκείνη, ζούσε μόνη της, μαζί με μια γρηά υπηρέτρια, στο έξοχικό της σπίτι στο Αιγιόν, κοντά στο χωριό Έκουθιέρ. Ο πατέρας της είχε δραπετεύσει απ' τη Γαλλία και είχε ένωθι μαζί με τον στρατό του πρίγκηπος Κοντέ που πολεμούσε κατά των επαναστατών.

Στόν Αιγιόν και Έκουθιέρ δέν είχε φτάσει ακόμα η επαναστατική πνοή κι' όλοι αγαπούσαν και σεβόντουσαν την δεσποινίδα ντε Σενιέλ.

Τό βράδυ εκείνο η Μπαστιάνα, η γρηά υπηρέτρια, της διηγήθηκε ένα σωρό παράξενες ιστορίες σχετικές με την νύχτα της Ύπαπαντής. Τη θεβαίωσε μάλιστα πώς τά κορίτσια συνήθιζαν να θάζουν ένα καθρέφτη κάτω απ' τό προσκέφαλό τους, για να δούνε ποιόν θά έπαιρναν άντρα τους.

Η Νανίνα, που παν' όλη την άριστοκρατική καταγωγή της ήταν αρκετά προληπτική, είχε κι' αυτή την περιέργεια να κάνει τό ίδιο. Γι' αυτό ανέθηκε γρήγορα στη κάμαρά της και γδύθηκε για να πλαγιάση.

Έπηρε έναν καθρέφτη στό χέρι και πριν πλαγιάση, κύτταξε, κύτταξε μέσα τό είδωλό της μ' ευχαρίστησι.

Η δεσποινίς ντε Σενιέλ ήταν είκοσι-τεσσάρων χρόνων και η άμορφιά της θρισκότανε σ' όλη της την άνθισι.

Ψηλή, λυγερή, καλοκαμωμένη, είχε άμορφα σγουρά μαλλιά, μεγάλα μαύρα μάτια, ένα μικρό στοματάκι με χαριτωμένα λυκκάκια και τρυφερή καρδιά.

Τέλος έβγαλε έναν στεναγμό, έχωσε τόν καθρέφτη κάτω απ' τό μαξιλάρι της και έπεσε κι' άποκοιμήθηκε.

Τό όνειρο που είδε ήταν πολύ παράξενο! Βρισκότανε μπροστά σ' ένα σωρό καθρέφτες και είδε πολλά κεφάλια, που έκινούντο μέσα σε μια παράξενη όμίχλη. Σιγά-σιγά, η όμίχλη έκαθάριζε, τά κεφάλια φαινόντουσαν πιο καθαρά κι' έπειτα όλα τά κεφάλια γινόντουσαν ένα.

Έπειτα είδε κάποια έκκλησι. Η Νανίνα διέκρινε καθαρά, κάποιο γέρο φαλακρό, με ρυτιδωμένα μάγουλα, που προχωρούσε προς τό μέρος της και της έδωκε τό χέρι. Έτρόμαξε τόσο πολύ με την ιδέα πώς θά έπαιρνε άντρα έναν έξηντάρη' ώστε ζύπνησε τρομαγμένη. Ξανακοιμήθηκε όμως και σηκώθηκε τό πρωί με την ψυχή άνω-κάτω απ' τό παράξενο όνειρο.

Τη στιγμή που τελείωσε την τουαλέττα της, μπήκε στό δωμάτιό της η υπηρέτριά της, η Μπαστιάνα, της έδωσε ένα γράμμα και της είπε:

— Δεσποινίς, ήρθε ένας κύριος, έφερε αυτό τό γράμμα και λέει πώς θέλει να σάς μιλήση! Η Νανίνα έρριξε μια ματιά στό γράμμα κι' άμέσως άνασκήρτησε. Είχε διακρίνει απ' τόν χαρακτήρα τό γράψιμο του πατέρα της. Έσχισε τότε νευρικά τόν φάκελλο και διάβασε:

«Αγαπητή μου Νανίνα. Αυτό τό γράμμα θά σου τό δώση ένας συμπατριώτης μας, ο κόμης ντε Φρεμπώ, που του άνέθεσε μια έμπιστευτική άποστολή ο πρίγκηπος Κοντέ. Φιλοξένησέ τον και χούψε τον, ώπου να βρη τρόπο να πάη εκεί που πρέλει. Απ' αυτόν θά μάθης πώς πηγαίνουμε και τί κάνει ο πατέρας σου, που σε φιλεί με αγάπη,

ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΝΤΕ ΣΕΝΙΕΛ»

Η Νανίνα κατέθηκε γρήγορα στη σάλα που ήταν ο ταξιδιώτης. Εκεί είδε έναν ευγενή που φαινότανε πάνω από πενήντα χρόνων κι' έμοιαζε άόριστα με τόν γέρο που είδε στό όνειρό της. Μόνο που τά μάτια του ήταν έντελώς νεανικά, αντίθετα προς την άλλη όλη την γέρικη εμφάνισί του.

Ο κ. ντε Φρεμπώ άμολόγησε στην κόρη του φίλου του, πώς ήταν τσακισμένος από την κούρασι γιατί είχε περπατήσει όλην την νύχτα και έζήτησε μ' ευγένεια την άδεια να ξεκουρασθή λιγάκι. Η Νανίνα διέταξε τότε να του ετοιμάσουνε μια κάμαρη και μόνο τό βράδυ τόν είδε την ώρα του δείπνου.

Ήταν τώρα φρεσκοευρισμένος, στεκότανε πολύ καλά, είχε πολύ ευγενικούς τρόπους και μια έξαιρετική διαχυτικότητα προς την νέα, άταίριαστη στην ηλικία του. Έτίμησε με μεγάλη όρεξι τά φαγητά και τά κρασιά, μίλησε με μεγάλη ζωηρότητα και διηγήθηκε με πολύ πνεύμα τις περιπέτειές του στό έξωτερικό, όπου είχε καταφύγει. Ήταν τόσο περιέργη όλη του η στάσις, ώστε στην ώρα των φρούτων η Νανίνα εύρισκε πειά πολύ έλκυστικό τόν έξηντάρη φίλο του πατέρα της.

Έπηρε τόν καφέ στό σαλόνι και έπειδή τό πιάνο ήταν άνοιχτό, ο κύριος ντε Φρεμπώ ρώτησε την Νανίνα αν είχε μουσικές γνώσεις. Κι' όταν εκείνη του απήντησε καταφατικά, της είπε πώς τραγουδούσε κι' εκείνος μια φορά. Η Νανίνα τότε κάθησε στό πιάνο κι' ο φιλοξενούμενός της, έτραγούδησε τό «Έχασα την Εύρυδική» από τόν «Όρφέα» του Γκλόκ.

Τί περίεργο πράγμα! Η φωνή του ήταν ολόδροση, έντελώς νεανική. Και σε λίγο που έπιασαν πάλι την κουβέντα και μίλησαν γι' αγάπη, τά γαλανά του μάτια πετούσαν σπιθες και μερικές στιγμές είχαν κάτι τό χαϊδευτικό.

Όταν, κατά τις ένδεκα, άποτραβήχτηκε στην κάμαρή του, έφίλησε πριν τό χέρι της Νανίνας και την άφησε γεμάτη συγκίνησι και γλυκειά ταραχή.

Κατά τό μεσημέρι της άλλης ημέρας, έπηρε στό Αιγιόν ο δήμαρχος του Έκουθιέρ και είδοποίησε τη Νανίνα, πώς οί επαναστάτες την ύπωπετούντο, ότι έκρυβε κάποιον άπεσταλμένο του πρίγκηπος Κοντέ στό σπίτι της...

Μερικοί κακοί άνθρωποι, είχαν δει τόν κύριο ντε Φρεμπώ την ώρα που έμπαινε στό σπίτι της κι' έτρεξαν άμέσως να είδοποιήσουν τό επαναστατικό κομιτάτο του Μουμεντο. Την ίδια λοιπόν βραδυά θά έκαναν έρευνα στό σπίτι της κι' αυτός είχε τρέξει σαν φίλος, να την είδοποιήση.

— Τί να γίνη τώρα; είπε η δεσποινίς ντε Σενιέλ κατατρομαγμένη.

— Πρέπει, είπε ο δήμαρχος, να φύγη μιαν ώρα άρχήτερα ο άνθρωπος αυτός, που είνε πολύ επικίνδυνος για σας. Στην άκρη του πάρκου σας, θρισκεται ένα περίπτερο χωμένο μέσα στα δέντρα. Ας κρυβή εκεί αυτός ο κύριος την νύχτα. Μόλις νυχτώσει θάρθη ο γυιός μου και θά τόν οδηγήση ως τά σύνορα. Όταν ο άνθρωπος σας άκούση τη φωνή της κουκουβάγιας, να πηδήση απ' τό παράθυρο του περιπέτου και θά βρη τόν γυιό μου κάτω απ' τόν τοίχο...

Η Νανίνα έπηρε τρεμουλιαστή και είδοποίησε άμέσως τόν κύριο ντε Φρεμπώ για τόν κίνδυνο που διέτρεχε. Του έδωσε έπειτα βιαστικά να φάη και τόν ώδήγησε η ίδια στό περίπτερο.

Αυτός, έτσι που την έβλεπε κατατρομαγμένη, προσπαθούσε να την καθησυχάση, με χάδια, πατρικά, στην αρχή, που έγίνοντο σιγά-σιγά τρυφερότερα...

Κατά τις πέντε, τό σκοτάδι άρχισε ν' άπλώνεται.

— Άλλοίμενο! άναστέναξε ο κύριος ντε Φρεμπώ, πλησιάζει η ώρα του χωρισμού μας!

Κι' έπιασε τά χέρια της Νανίνας.

— Πριν, φύγω, της είπε, έπιτρέψατέ μου, δεσποινίς, να σας ευχαριστήσω για την καλή ύποδοχή σας και να σας όρκιστώ, πώς θά τη θυμούμαι αιώνια!...

Την έσυρε τότε κοντά του και τη φίλησε πρώτα στό μέτωπο και ύστερα στό μάτια.

Η Νανίνα, παραζαλωμένη, ένοιωσε ένα ξαφνικό λίγωμα... Η ζάλη που της ήρθε ήταν ύπέροχα γλυκειά και χωρίς να θέλη έφίλησε τόν κύριο ντε Φρεμπώ στό μάγουλο... Αυτός άνασκήρτησε όλος κι' απάντησε με χάδια έρωτικώτατα.

Μια στιγμή ξεχασθήκανε κ' ο δυό τους στην παραφορά αυτή της αγάπης... Ξαφνικά όμως άκούστηκε η φωνή της κουκουβάγιας...

— Α!... εκανε η Νανίνα. Είχε τό συμφωνημένο σύνθημα!... Χαίρετε!...

Έκείνος όμως θέλησε να την κοιτάση ακόμα λίγο, μα η Νανίνα τραβήχτηκε με δύναμι.

— Φύγετε!... Φύγετε!... τόν ικέτευσε.

Ο κ. ντε Φρεμπώ πήδησε τότε σέέλτα απ' τό παράθυρο και χάθηκε μέσα στό σκοτάδι.

Η Νανίνα σε λίγο γύρισε σπίτι της. Ύστερ' από λίγο, αρκετοί φρουροί φιάσανε. Οί δημοκρατικοί φρουροί ψάξανε παντού, μα δέν βρήκαν τίποτε και ήπιαν με όλη τους την καρδιά, αρκετό κρασί στην ύγειά της «πολιτίδος».

Την άλλη ημέρα ο δήμαρχος πήγε σπίτι της να της αναγγείλη τί είχε άπογίνει ο φιλόξενος έμενός της.

— Ο γυιός μου, της είπε, τόν συνώδευσε ως τά σύνορα... χωρίς κανένα κακό συναπάντιμα.

— Με τά πόδια έκαναν ύλο αυτόν τόν δρόμο;

— Ναι, με τά πόδια...
— Φαντάζομαι πώς θά κουράστηκε ο καυμένος να κάνει όλην (Συνέχεια εις την σελίδα 48)

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 5)

πρόσωπο θά μπορούσε νά μάς βοηθήση...

— Καί ποιά είνε αὐτό τό πρόσωπο; ἀπόρησε ὁ Τζών.

— Ἡ λαίδη Τσέστερ, τ' ἀπάντησε μ' ἀπάθεια ὁ ψυχίατρος. Μόνο αὐτή ἡ γυναίκα θά ἔκανε καλά τόν φίλο σας.

Ἡ Μπούλιν ἔμεινε σκεπτικός. Ἀλήθεια, ἡ λαίδη Τσέστερ ἦταν μιὰ ὑπερβολικά ρωμαντική καί πονετική γυναίκα. Ἴσως θά δεχόταν νά τοὺς βοηθήση νά σώσουν τόν φίλο του. Καί στήν ἀπελπισία του κάθησε καί τῆς ἔγραψε ἕνα συγκινητικό γράμμα. Ἡ ἀπάντησις φυσικά δέν ἀργήσε νά ἔρθῃ. Ἡ ὡμορφὴ λαίδη ἀκούσε τὴν παράκλησι τοῦ Μπούλιν. Ἐγραφε μάλιστα ὅτι αὐτὸς ὁ ἔρωσ τοῦ Τσάρλυ τὴν εἶχε συγκινήσει ἐξαιρετικά κι' ὅτι ἔπειτα ἀπὸ λίγο πού θά γύριζε στὸ Λονδίνο θά ἤθελε πολὺ νά γνωρίσῃ αὐτὸν τὸν τόσο ἀφωσιωμένο θαυμαστή της.

Κι' ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ Τσάρλυ ἀρχισε νά λαμβάνῃ κι' ἀπὸ ἕνα εὐγενικό καί τρυφερό γράμμα. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἡ λαίδη Τσέστερ διασκέδαζε μ' αὐτὴν τὴν τόσο ρωμαντικὴ περιπέτεια. Ἐπειτα ὅμως ἀπὸ λίγον καιρὸ ἀρχισε νά νοιώθῃ κάποια συμπάθεια γι' αὐτὸν τὸν ἀγνωστο καλλιτέχνη πού τῆς ἔγραφε τόσο αἰσθηματικά γράμματα. Καί μιὰ μέρα κατάλαβε ὅτι κι' ἐκείνη τὸν εἶχε ἀγαπήσει μὲ ἕνα παράφορο ἔρωτα. Καί ὅπως ἦταν συνηθισμένη νά μὴ κρύβῃ τὰ αἰσθηματά της, δήλωσε μὲ εὐλικρίνεια στὸν ἄνδρα της:

— Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔπαυσα νά σ' ἀγαπῶ. Καλύτερα λοιπὸν θά ἦταν νά πάρουμε διαζύγιο.

Καί πράγματι, χώρισε ἀπὸ τὸν σύζυγό της καί γύρισε στὸ Λονδίνο. Ἀνυπομονοῦσε νά γνωρίσῃ τὸν ἄνθρωπο πού τόσο τὴν εἶχε ἔρωτευθῇ. Ὁ Τζών προετοίμασε τὸν Τσάρλυ γι' αὐτὴν τὴν δυνατὴ συγκίνησι πού θά δοκίμαζε. Καί ὕστερα ἄφησε τὴν λαίδη Τσέστερ νά ἐπισκεφθῇ τὸν ἔρωτευμένο ζωγράφο. Ὁ Τσάρλυ δέν πίστευε στήν εὐτυχία του. Ἐσφίξε τὴν ὡμορφὴ λαίδη στήν ἀγκαλιά του τρελλὸς ἀπὸ τὴν μεγάλαν του χαρὰ.

— Αὐτὸ τ' ὄνειρό μου, τῆς δήλωσε ποτὲ δέν εἶχα τολμήσει νά τὸ ζωγραφίσω. Ἦταν κάτι πού ξεπερνοῦσε τὴν φαντασία μου. Ἦταν ἕνα ἔργο τοῦ μεγάλου ἔρωτός μου.

Καί φίλησε τρυφερά τὴν λαίδη Τσέστερ, τὴν μοναδικὴν γυναίκα πού εἶχε ἀγαπήσει καί ἡ ὁποία ὕστερα ἀπὸ λίγο θά γινόταν σύζυγός του καί θά τὸν ἔφερνε πάλι στὸν κόσμον, πρὸς τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς!

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΟΒΕΡΜΑΝ

ΤΡΙΑ ΑΡΡΑΘΩΝΙΑΣΜΑΤΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 46)

ροῦσες νά μὲ ἀπατήσης μ' ἕνα τέτοιο πλάσμα!...

— Σ' ἐξορκίζω, Ροζίνα, στάσου! οὐρλιάζε μὲ ἀπόγνωσι ὁ Μαρσέλ. Ἀκούσε με! Ἦρθε νά πάρῃ τὶς φωτογραφίες της...

Μὰ ἡ Ροζίνα, ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ, τοῦ χτύπησε τὴν πόρταν σὰ μαῦτρα.

Ἡ Μαρσέλ σωριάσθηκε μισολιπόθυμος σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ἐνας κρύος ἰδρώτας τὸν εἶχε περιλούσει.

— Μὲ κάνετε νά μαλώσω μὲ τὴν ἀρραθωνιαστικιά μου! στέναξε.

Ἡ Ραϋμόνδη, ὀλόχαρη, ἔρριξε μιὰ κραυγὴ θριάμβου:

— Θαυμάσια! Θαυμάσια! Κι' ἐμένα μ' ἄφησε ὁ ἀρραθωνιαστικός μου. Θά παντρευθοῦμε λοιπὸν κι' ἐμεῖς γιὰ νά τοὺς ἐκδικηθοῦμε!...

Τὸ διαμέρισμα τοῦ νέου τῆς ἄρεσε. Ἐθγαλε τὸ καπέλλο της, ἔρριξε τὸ μαντῶ της πάνω στὸ ντιβάνι καί γονάτισε μπροστά στὸν ἄτυχον Μαρσέλ.

— Ποῦ... μὲ εἶχες δεῖ, ἀγάπη μου; Μ' ἀγαπᾶς ἀπὸ πολὺν καιρὸ; τὸν ρώτησε.

Μὰ ἐκεῖνος δέν εἶχε πειᾶ οὔτε τὴν δύναμι ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του. Τὸ μοιραῖο τὸν εἶχε συντρίψει. Κι' ἀρραθωνιάσθηκε τῇ Μπραϊζιέ... ΜΠΕΡΝΑΡ ΝΑΜΠΟΝ

ΤΟΥ ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΙ ΤΑ Κ'ΤΑΛΙΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 40)

χωρὶς τὰ χτυπητά του ἄμφια καί διάβασε ἕνα χαρτί, τὸ «εξαφοριστικό» στοῦ νουοῦ τὸ πλήρωμα, πού ἀπὸ τὴν ἀγωνία, οὔτε ἀναπνοὴ δέν ἔπαιρνε:

Σύντομο καί λιγόλογο, σὰν στρατιωτικὴ διαταγὴ τὸ «εξαφοριστικό» αὐτό:

«Ἡπειδὴς ἡ Καραγιώργου, ἔχασε τὰ κ'τάλια κ' ἰέβγαλλι ἀφουρισμό.

Κι' ἡπειδὴ ἡ Καραγιώργου, ἠῆρησε τὰ κ'τάλια τ' πάει πούρ οὐ ἀφουρισμός!»

Καί ἔτσι ἀποκαταστάθηκεν τὰ πάντα κ' ἠσύχασαν οἱ χωρικοὶ κ' ἠσύχασε κι' ὁ Ἄδης, ἡ Γῆ καί τὸ στερέωμα, πού εἶχανε γιὰ τοῦ Καραγιώργου τὰ κουτάλια ἐπιστρατευθῆ γιὰ μιὰ στιγμὴ...

Ἡσυχιοὶ τῶρα κ' οἱ χωρικοὶ ξαναβρῆκαν τὴν παλιὰ ζωὴ τους.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΕΝΑΣ ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 35)

Οἱ ἐπιβάτες ἔσπευσαν ἀμέσως νά πληροφορήσουν τὸν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος, ὅτι εἶχαν αἰχμάλωτο μέσα στὸ ἀμάξι τὸν Γαλαρικό.

Στὸ ἄκουσμα αὐτὸ ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος χάρηκε πολὺ καί τοὺς ζήτησε νά του τὸν παραδώσουν γιὰ περισσότερὴ ἀσφάλεια, ἐκεῖνος δὲ εἰς ἀντάλλαγμα θά τοὺς ἔδινε μιὰ ἀπόδειξι γιὰ νά μπορέσουν νά ζητήσουν ἀπ' τὶς ἀρχὲς τὴν ἀνάλογη ἀμοιβή.

Ἡ ἄλταρικό δέν ἔφερε καμμιά δυσκολία σ' ὅλη ἐκείνη τὴν διαδικασίαν. Ζήτησε μόνο νά τοῦ ἐπιτραπῇ ν' ἀφήσῃ ἕνα γραμματάκι στήν κυρία ντὲ Καστελμπάρκο...

Πράγματι πῆρε ἕνα κομμάτι χαρτί, ἔγραψε μερικὲς λέξεις καί τὸ ἔδωσε στήν ὡραία συνταξιδιώτισσάν του παρακαλῶντας τὴν νά τὸ διαβάσῃ, μόνο: ὅταν τὸ ἀμάξι θά προχωροῦσε ἕνα χιλιόμετρο παρακάτω.

Ἀποχαιρετηθῆκανε καί ἀποχωρίσθηκαν. Τὸ ταχυδρομικὸ ἀμάξι συνέχισε τὴν πορεία του καί οἱ χωροφύλακες μὲ τὸν αἰχμάλωτό τους προχώρησαν πρὸς τὸ ἀντίθετο μέρος.

Πιστὴ στήν ὑπόσχεσί της ἡ Κορίννα ντὲ Καστελμπάρκο, ὅταν τὸ ἀμάξι προχώρησε δυὸ-τρὶα χιλιόμετρα, ἀνοίξε τὸ γράμμα πού τῆς εἶχε δώσει ὁ Ταλαρικό καί μὲ ἐνδόμυχη εὐχαριστίαι, διάβασε τὰ ἐξῆς:

«Μὴν ἀνησυχεῖτε γιὰ μένα. Οἱ συνταξιδιώτες σας δέν ἔκαναν κανένα θρίαμβο. Ἐγὼ καλλιπάζω πρὸς τὸ λημέρι μου μὲ τοὺς συμμοριτες μου, πού τοὺς εἰδοποίησα νά μεταμφιεσθοῦν σὲ χωροφύλακες γιὰ νά μπερδέσουν νά μὲ ἀπελευθερώσουν χωρὶς νά χυθῇ αἷμα! Σᾶς χαιρετῶ καί εὐχομαι κάθε εὐτυχίαν.

ΤΑΛΑΡΙΚΟ»

ΤΡΙΑΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΕΡΩΤΟΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 6)

Ἐννοετα ἔγειρε στήν πολυθρόνα της μισολιγοθυμισμένη μὴν ἔχοντας πειᾶ τὴν δύναμι, παρὰ νά μουρμουρίζῃ ἀδύνατα μὲ μιὰ ἱκετευτικὴ πνοή.

— Συγχωρήστε με!...

— Σᾶς συγχωρῶ... Σᾶς συγχωρῶ!... ψιθυρίσει ὁ Ζανβάλ, χωρὶς κανένα δισταγμό, μ' ἕνα αὐθόρμητο κίνημα τῆς καλῆς καί ἀπλοϊκῆς του καρδιάς...

Καί τὸ εἶπε αὐτὸ ἀμέσως, σχεδὸν αὐτοστιγμῆ, ἔτσι γιὰ νά μὴ κἀνῃ νά ὑποφέρῃ, ἐξ αἰτίας του, οὔτε ἕνα λεπτό, ἡ γυναίκα αὐτὴ πού τὸν εἶχε βασανίσει τριάντα ὀλόκληρα χρόνια...

Τῇ στιγμῇ ἐκείνη, χτυπήματα ἀκούστηκαν σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς μεγάλες πόρτες. Ἡ καμαριέρα ξαναπαρουσιάστηκε, ὠδήγησε γρήγορα τὸν Ζανβάλ στὸν σκοτεινὸ διάδρομο καί τὸν ἄφησε ἐκεῖ, ὡρα πολλή, σὰν τρελλό, χαμένον στὸ πιὸ σκοτεινὸ ὄνειρο, ὧσπου πάλιν ἡ ἴδια τὸν κατέβασε κάτω.

Στὴν εἴσοδο ὁ Ζανβάλ θρέθηκε πλάι σὲ τέσσερους ἀνθρώπους, τὸν κύριο Ἑρμενζέ καί τρεῖς γιατροῦς.

Ἡ Ἑρμενζέ ἔλεγε:

— Σ' ὅλη της τῆ ζωῆς, τὴν προφυλάξαμε καί ἀπ' τὶς παραμικρότερες συγκινήσεις... Ὡστόσο φαίνεται πὼς πρὸ ὀλίγου ὑπέστη κάποιον μεγάλο κλονισμό, πού τὴν πλήγωσε καίρια... πού τὴν σκότωσε...

Καί ὁ Ζανβάλ σκεπτόμενος ὅτι τὴ συγκίνησι αὐτὴ τὴν εἶχε προκαλέσει ὁ ἴδιος μὲ τὴν παρουσία του, αἰσθάνθηκε γιὰ πρώτη φορὰ, στὴ ζωὴ του νά τὸν δονῇ καί νά τὸν συγκλονίζῃ, ἡ μεγάλη ἀνατριχίλα τοῦ ἔρωτος...

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΜΙΑΣ ΝΥΧΤΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 9)

αὐτὸν τὸν δρόμο, στήν ἡλικία πού εἶνε...

— Ποιὰν ἡλικία; ἀποκρίθηκε ὁ δήμαρχος σκασμένος σὰ γέλια... Δέν εἶνε οὔτε τριάντα χρονῶν! Δέν τὰ ξέρετε; Εἶχε μεταμφιεσθῆ σὲ γέρο, γιὰ νά μὴ τὸν ἀναγνωρίσουν... Ἐτσι νόμισα κι' ἐγὼ, μὰ μόλις ἔφτασε στὸ Βέλγιο, κι' ἔβγαλε τὴν περρούκα του, ὁ γυιὸς μου θρέθηκε μπροστά σ' ἕνα νέο κι' ὡμορφὸ παλληκάρι...

— Ἄ!... ψιθύρισε κατακόκκινη ἡ Νανίνα.

Καί τὴν ἴδια στιγμῇ, χωρὶς νά θέλῃ, στήν ἀνάμνησι τῶν λίγων ἐρωτικῶν στιγμῶν πού πέρασε μαζύ του, ἡ Νανίνα ἐδάκρυσε... ἐδάκρυσε πικρά!...

Ἄλλοίμονο, ποτὲ πειᾶ ἴσως δέν θά τὶς ξαναζοῦσε, δέν θά ξανάβλεπε τὰ ὡραία του μάτια...

Ὅταν ὁ κόμης ντὲ Φρεμπώ, γύρισε σὰ 1815 μαζύ μὲ τὸν βασιλέα Λουδοβίκο 18ο, ἦταν πειᾶ ὡριμος στήν ἡλικία καί εἶχε γκρίζα μαλλιά. Ἐφρόντισε ἀμέσως νά πληροφορηθῆ τί εἶχε ἀπογίνει ἡ δεσποινὴς ντὲ Σενιέλ... Κι' ὅταν ἔμαθε πὼς ἦταν πάντα ἐλεύθερη, πῆγε καί τὴν εἶδε, τῇ θρῆκε ἑλκυστικὴ ἀκόμα, μὲ ὅλα τὰ σαράντα χρόνια καί τὴν πῆρε γυναίκα του.

Ἐτσι πραγματοποιήθηκε γιὰ τὴ Νανίνα τὸ ὄνειρο τῆς νύχτας τῆς Ὑπαπαντῆς...

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΑΛΕΒΥ